

© Сокур О.В.

СПИСОК ИСПОЛЬЗОВАННЫХ ИСТОЧНИКОВ

1. Дмитрачков И. В. Информационно-коммуникативное обеспечение государственного управления в контексте политической модернизации : автореф. дис. ... канд. полит. наук : спец. 10.01.10 / Игорь Владимирович Дмитрачков. – М., 2008. – 23 с.
2. Біденко Ю. Модернізація України в контексті кризи: роль держави та громадянського суспільства / Ю. М. Біденко // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2011. – № 1. – С. 43-55.
3. Пшеворский А. Демократия и рынок. Политические и экономические реформы в Восточной Европе и Латинской Америке / А. Пшеворский. – М.: РОССПЭН, 2000. – 320 с.
4. Хатингтон С. Третья волна. Демократизация в конце XX века / С. Хатингтон. – М.: РОССПЭН, 2003. – С. 13-41.
5. Дорожкин Ю. Актуальные проблемы модернизации политической системы России / Ю. Дорожкин // Власть. – 2012. – № 10. - С. 10-13.
6. Жукова П. И. Имидж Российской Федерации как фактор ее национальной безопасности : автореф. дис... канд. полит. наук : спец. 23.00.02 – политические институты, процессы и технологии / П. И. Жукова. – М., 2010. – 26 с.
7. Дубас О. П. Інформаційно-комунікаційний простір : Культурно-політичні детермінанти : Монографія / О. П. Дубас. – К.: Генеза, 2011. – 256 с.
8. Инновационная модернизация России. Политологические очерки. Под ред. Ю. А. Красина. – М.: Институт социологии РАН, 2011. – 253 с.
9. Черноморова Т. Региональная инновационная политика Великобритании / Т. Черноморова // Мировая экономика и международные отношения. – 2012. – № 4. – С. 93-104.
10. Формирование образа России в современном мире: социокультурные механизмы / Н. Загладин, К. Холодковский, К. Лапкин, С. Чугров, И. Семенов // Мировая экономика и международные отношения. – 2008. – № 1. – С. 78–88.
11. Резник А. Правительственные реформы в массовом сознании граждан Украины / А. Резник // Социология: теория, методы, маркетинг. – 2012. – № 2. – С. 151-163.
12. Украина оказалась в конце рейтинга инновационных стран [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.pravda.com.ua/rus/news/2013/02/4/6982846/>

Сокур О.В., аспирант кафедри політології ОНУ імені І. І. Мечникова.

УДК: 327

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИЙ ШЛЯХ УКРАЇНИ: ПЕРСПЕКТИВИ І ПРОБЛЕМИ

У статті порушено питання стосовно місця України в європейських інтеграційних процесах. Зокрема, проаналізовано основні виклики для України в умовах курсу на європейську інтеграцію та найбільш актуальні проблеми внутрішньо- і зовнішньополітичного простору.

***Ключові слова:** європейська інтеграція, Європейський Союз, розширення ЄС, європейська політика.*

ЕВРОИНТЕГРАЦИОННЫЙ ПУТЬ УКРАИНЫ: ПЕРСПЕКТИВЫ И ПРОБЛЕМЫ

В статье затрагиваются вопросы относительно места Украины в европейских интеграционных процессах. В частности, проанализированы основные вызовы для Украины в условиях курса на европейскую интеграцию и наиболее актуальные проблемы внутренне- и внешнеполитического пространства.

***Ключевые слова:** европейская интеграция, Европейский Союз, расширение ЕС, европейская политика.*

INTEGRATION WAY OF UKRAINE TO THE EU: PERSPECTIVES AND PROBLEMS

The question considered in the article is about the place that Ukraine occupies in the processes of European integration. Particularly, the article contains the analysis of the main challenges faced by Ukraine in the context of the European integration course and the most actual problems of internal and foreign policy space.

Key words: *European integration, European Union, EU's enlargement, European policy.*

Багатостороннє співробітництво із Європейським Союзом не тільки відповідає природному геополітичному напрямку інтеграційної стратегії України, але є ключовим практичним засобом формування ефективних моделей правової держави та громадянського суспільства. Національні інтереси України останнім часом все більш потребують утвердження України як впливової європейської держави, повноправного члена ЄС. Це зумовлює необхідність глибокого та всебічного вивчення наслідків залучення України до процесів, що відбуваються у європейському співтоваристві. Адже просування України до Європи являє собою набагато ширший процес, ніж формально-політичне зближення з Європейським Союзом. Насправді, основним завданням на цьому шляху є розбудова Європи в самій Україні - так звана її європеїзація.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Різні аспекти співробітництва України з Євросоюзом вивчали такі вітчизняні науковці та спеціалісти як В. Андрійчук, А. Зленко, М. Карлін, А. Киридон, В. Копійка, М. Лисенко, Н. Осадча ін., завдяки яким було сформульовано концептуальні критерії дослідження проблем як європейської, так і міжнародної інтеграції. Також вважається за необхідне згадати в цьому контексті таких зарубіжних науковців, як Б. Гурне, М. Делягіна, Д. Кауфмана, Дж. Стігліца, А. Фролова тощо.

Постановка завдання. Мета статті полягає у визначенні місця у загальному європейському просторі, яке відводиться Україні Європейським Союзом та потенційних перспектив інтеграції, які можуть стати безпосередньою основою для побудови ефективної моделі співробітництва Україна-ЄС. Автором також розглядається певний ряд проблем, що можуть загальмувати процес формування вищеназваної моделі.

Починаючи аналіз витоків європейської інтеграції України, слід зазначити, що європейський вибір був головним чином зумовлений критичною оцінкою тих завдань, що постали перед Україною зі здобуттям незалежності. Оскільки саме європейська спільнота упродовж п'ятдесяти років активно підвищувала рівень своєї стабільності та безпеки, одночасно покращуючи рівень життєвих стандартів суспільства та оскільки саме ЄС є на сьогоднішній день провідним механізмом поєднання інтересів переважної більшості європейців у їх прагненні до безпеки й процвітання, то й вибір України, зроблений на користь безпосередньої інтеграції в Європу, став очікуваним.

Вибір, зроблений на користь принципового підвищення рівня взаємодії з країнами Об'єднаної Європи, європейськими інституціями та структурами, перш за все з ЄС, був продиктований нагальними потребами політичного та економічного характеру.

Отже, відносини між Україною та Європейським Союзом були започатковані в грудні 1991 року, коли Міністр закордонних справ Нідерландів у своєму листі від імені Євросоюзу офіційно визнав незалежність України. Від тих пір євроінтеграція є головним та незмінним зовнішньополітичним пріоритетом України, що закріплено у Законі України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 року [5] та Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 1 липня 2010 року [4]. Наступним важливим кроком стало підписання Угоди про партнерство та співробітництво (УПС) від 16 червня 1994 р., що набула чинності у березні 1998 р., стала правовою основою подальшої співпраці [17]. Зокрема, в її рамках визначено дев'ять пріоритетів співпраці між Україною та ЄС, а саме: енергетика, торгівля й інвестиції, юстиція і внутрішні справи, наближення законодавства України до законодавства Євросоюзу, охорона довкілля, транспортна сфера, транскордонне співробітництво, співпраця у сфері науки, технологій і космосу [7, с. 178]. Така галузева співпраця була у 2010 році підкріплена «Протоколом до Угоди про партнерство і співробітництво про Рамкову угоду між Україною та ЄС про загальні принципи участі України в програмах ЄС». Цим документом проголошувалася активна співпраця центральних органів виконавчої влади України із агентствами та програмами ЄС. Як наслідок, створювалася юридична основа для укладення двосторонніх меморандумів про доступ України до окремих програм ЄС, що безпосередньо відкрило нові можливості для вітчизняних науковців висувати свої проекти і мати право на часткове їх фінансування з боку ЄС [13].

У 1998 році також була затверджена так звана Стратегія інтеграції України до Європейського Союзу яка й визначила основні вектори співробітництва України з Європейським Союзом та першочергові пріоритети діяльності органів виконавчої влади України по реалізації курсу на інтеграцію [15]. Відтак, провідною метою України у відносинах з ЄС було визначено «отримання на цій основі статусу асоційованого члена ЄС, що є головним зовнішньополітичним пріоритетом України у середньостроковому вимірі й повинно співвідноситися в часі з набуттям повноправного членства в ЄС державами-кандидатами, які мають спільний кордон з Україною» [3, с. 64].

Назвавши європейську інтеграцію головним та незмінним зовнішньополітичним пріоритетом України, Президент України у Посланні до Верховної Ради України у червні 2002 р. визначив її стрижнем стратегії економічного та соціального розвитку України на наступне десятиліття. Важливим етапом у досягненні євроінтеграції став План дій «Україна – ЄС» (2005 р.). Головною метою документа проголошувалося створення умов «для переходу в майбутньому до якісно нового рівня відносин з Євросоюзом» [10]. Ключовим внеском ЄС у рамках Плану дій стало проголошення перспективи поглибленої економічної інтеграції України до ЄС (доступ до внутрішнього ринку ЄС) після безпосереднього проведення внутрішніх політичних і економічних реформ. При цьому належне виконання Плану дій позиціонувалося як таке, що повинне сприяти поступовій інтеграції України до внутрішнього ринку ЄС та створити передумови для створення з Європейським Союзом зони вільної торгівлі (ЗВТ). У якості кінцевої політичної мети Плану фігурувало укладення так званої нової угоди з ЄС на заміну Угоди про партнерство та співробітництво. Таким чином, попри проблемне для України пов'язання імплементації як Угоди про партнерство та співробітництво, так і Плану дій Україна–ЄС із Європейською політикою сусідства, фактично вже на попередньому етапі були названі середньотермінові цілі, досягненням яких і мав ознаменуватися цей етап.

Отже, виконання Стратегії інтеграції України до ЄС полягає, в першу чергу, в узгодженості національного законодавства із нормами і стандартами ЄС, адже вони за сучасних умов є одною з найбільш ефективних правових систем наднаціонального типу, забезпечуючи дотримання норм права та сприяючи розвитку громадянського суспільства. Важливим результатом у зв'язку із цим, є досягнення глибоких якісних перетворень, а саме розширення договірно-правової бази співробітництва України з іншими державами.

Найбільш ефективним для України та ЄС є співробітництво у форматі зони вільної торгівлі. Діалог стосовно перспектив створення ЗВТ було розпочато відразу після завершення процесу вступу України до СОТ в лютому 2008 р. Метою створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС є формування спільного ринку України та ЄС, що передбачає реалізацію чотирьох свобод у рамках спільного економічного простору – вільного руху товарів, послуг, капіталу та робочої сили [1, с. 220].

Створення зони вільної торгівлі Україна–ЄС надасть європейській економіці такі переваги:

- Збільшення загальних обсягів імпорту з країн ЄС в Україну і, як наслідок, зростання позитивного сальдо торговельного балансу для країн ЄС.

- Використання наукового потенціалу України з високим рівнем підготовки як інструмент підвищення ефективності інформаційно-інноваційної політики. Зміцнюючи інноваційну здатність європейської промислової системи і сприяючи утворенню нових підприємств, заснованих на інноваційних можливостях, науково-дослідна діяльність розглядається як основа подолання суперечностей соціально-економічного розвитку, зокрема підвищення рівня життя населення.

- Розвиток сфери послуг у зв'язку із залученням до співпраці одного з історичних культурних центрів, що сприятиме збагаченню туристичної бази для європейських мешканців, розширенню транспортної інфраструктури, меж кредитного та страхового ринків, а також покращенню фінансового середовища європейських країн.

- Суттєві позитивні зрушення у структурі споживчого ринку як ЄС, так і України, за рахунок розширення асортименту товарів і послуг [7, с. 184].

Безпосередньому ж зближенню України та ЄС поза меж ЗВТ як в політичному, так і в економічному контексті має сприяти співробітництво на національному, регіональному та місцевому рівнях, спрямоване на підтримку успішних політичних та економічних перетворень в Україні. У зв'язку із цим, П. Буряк так окреслює стратегічні цілі Євросоюзу відносно України:

- здійснення внеску у формування стабільної, відкритої, плюралістичної та правової демократії в Україні та укріплення стабільно функціонуючої ринкової економіки;

- розвиток співробітництва з Україною в контексті збереження стабільності та безпеки в Європі й усьому світі;

- розширення економічних, політичних та культурних відносин з Україною, а також співпраця

в галузі юстиції та внутрішніх справ [2, с. 146].

Не менш важливим кроком на шляху інтеграції України до ЄС було прийняття у листопаді 2009 року Порядку денного асоціації Україна – ЄС для підготовки та сприяння імплементації Угоди про асоціацію. Його основна функція полягає у чіткому визначенні на галузевій основі тих пріоритетів, які вимагають оперативних дій ще до офіційного підписання Угоди про асоціацію [11]. Саме задля реалізації практичної мети ПДА перелік наведених у документі пріоритетів, у разі необхідності, може бути змінений та доповнений за згодою між Україною та ЄС. Зокрема, із загального переліку пріоритетів ПДА щорічно будуть виокремлюватися ті, що мають особливе значення саме упродовж визначеного року [12, с. 6].

У зв'язку із цим доречним буде освітити укладену у червні 2007 року Угоду між Україною та ЄС про спрощення оформлення віз та внесені у липні 2012 зміни до неї. Так, передбачається розширення категорій громадян України, які можуть отримувати безкоштовні та багаторазові Шенгенські візи до того часу, поки Україна не отримає безвізовий режим з ЄС [16]. Отже, угодою удосконалюється процедура оформлення віз для широкого кола громадян, що безпосередньо свідчить про готовність обох сторін поглиблювати процес євроінтеграції у напрямку якнайшвидшого зближення.

Таким чином, незважаючи на фінансово-економічну кризу, яка вирує в ЄС вже не перший рік, обрана Україною стратегія на інтеграцію до Євросоюзу досить актуальна. Зокрема, причини кризи, її перебіг і реагування на кризу всередині ЄС можуть свідчити про те, що відповідність національної соціально-економічної політики реаліям сьогодення має важливе значення задля досягнення країною цілей стійкого економіко-політичного розвитку, який, власне, і необхідний для подальшого поглиблення процесу євроінтеграції. Отже, пріоритетним завданням органів української влади у зв'язку із цим, повинна стати реалізація такої стратегії соціально-економічних реформ, які будуть спрямовані безпосередньо на «зміну економічних механізмів розвитку, системну модернізацію економіки країни, радикальне підвищення технологічного рівня вітчизняного виробництва, оволодіння сучасними чинниками забезпечення конкурентоспроможності національної економіки» [9, с. 49 - 52].

У цьому контексті, можна зробити припущення, що вищезазвана криза в ЄС відкрила для України нові можливості щодо прискорення інтеграції до європейського спільного ринку та загальноєвропейських інститутів. Проводячи виважену, професійну політику насамперед у економічній сфері, Україна може претендувати на повернення собі вкрай важливого міжнародного статусу країни із високими показниками економічного росту та почати претендувати на більш глибоке співробітництво із ЄС. На цьому фоні навіть такі традиційні недоліки української економічної системи, як тінізація економіки та зарегульованість ринків не будуть особливо виділятися з огляду на аналогічну ситуацію з-поміж країн ЄС. Більше того, Україна сьогодні в змозі використовувати загальноєвропейський досвід антикризових заходів врегулювання економічних та соціальних проблем, пропонуючи зі свого боку певні власні здобутки в економічній політиці.

Що ж до традиційної відсталості України від країн-членів ЄС, то навіть в рамках цієї проблеми можна спостерігати певні позитивні зрушення. За умов збереження зростання України та гальмування зростання у країнах ЄС, український потенціал зможе знайти додаткові імпульси щодо власного розкриття. Якщо ж зробити припущення, що євроінтеграційний розвиток буде відбуватись за прискореним сценарієм, то Україна отримає безпрецедентну можливість зміцнити двосторонній формат відносин із більшістю країн, що входять до Європейського Союзу. Поряд із цим, українській політико-економічній системі притаманний досі цілий ряд проблем переважно організаційного характеру, вирішення яких потребує негайної концентрації зусиль з боку владних структур. Ці проблеми можна категоризувати наступним чином:

- відсутність узгодженості у проведенні загальнонаціональних реформ із втіленням у життя інших програмних документів уряду, наслідком чого процес інтеграції України до ЄС має низький ступінь ефективності щодо консолідації зусиль влади та громадянського суспільства у напрямку вироблення максимально збалансованої зовнішньої політики України;

- стала невизначеність процедур урегулювання тих конфліктів і проблем, що виникають під час процесу європейської інтеграції;

- неспроможність з боку представників української влади бачити євроінтеграцію як інституційний процес та, як наслідок, відсутність єдиного бачення своєї ролі стосовно цього процесу;

- відсутність ефективно діючого механізму з координування та планування євроінтеграційного процесу, що призводить до відсутності чітко закріплених завдань за кожним органом центральної

влади, які повинні виконуватися задля успішного просування у напрямку інтеграції з ЄС;

Як зазначають І. Клименко та В. Ус, найбільш дієвими заходами щодо вирішення подібних проблем можуть виступати створення координаційного органу із питань європейської інтеграції, делегувавши йому функцію адміністративної координації діяльності центральних органів влади у сфері європейської інтеграції, адже координація євроінтеграційного процесу на адміністративному рівні сприятиме більш повному використанню переваг, які надає глибока інтеграція з ЄС [14, с. 74]. Слід також додати, що поглибленню процесу європейської інтеграції може сприяти також пришвидшення процесу впровадження на території України міжнародних та європейських стандартів, що сприятиме вдосконаленню механізмів проведення реформ та забезпечить їх синхронізацію із цим процесом.

Підсумовуючи, слід сказати про те, що при вступі до ЄС Україна отримає ряд значних переваг, але щоб уникнути існуючих загроз треба поступово впроваджувати стратегічні напрями впровадження надбань спільноти насамперед в українське політичне та економічне життя та розробити чітку та дієву програму дій стосовно якнайшвидшої європейської інтеграції України, із урахуванням існуючих загроз та досвіду країн, які нещодавно вступили до ЄС.

Отже, як вже зазначалось, європейська інтеграція для України є найбільш , прийняття якого допоможе у модернізації економіки, залученні іноземних інвестицій і новітніх технологій, підвищенні конкурентоспроможності вітчизняного виробника, побудові ефективної політичної системи, сприянню становлення громадянського суспільства та забезпеченні основних прав і свобод людини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бабанін О.С. Проблеми і перспективи формування зони вільної торгівлі між Україною та ЄС. / О.С. Бабанін // Стратегічні пріоритети. – 2009. – № 4(13). – С. 219–224.
2. Буряк П.Ю. Європейська інтеграція і глобальні проблеми сучасності: навч. посіб. / П.Ю. Буряк, О.Г. Гупало. – К., 2007. – 336 с.
3. Веселовський А. І., Куліш І. В. Європейська інтеграція України: між омріяним поверненням і "домашньою роботою" / А. І. Веселовський, І. В. Куліш // Наук. вісн. Дипломат. акад. України. – К., 2009. – Вип. 15 : Світова та українська дипломатія: історичний досвід, сучасний стан, перспективи – С. 62–69.
4. Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010. – № 40, С.527
5. Закон України «Про основи національної безпеки України». – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003. – № 39. – С. 351
6. Киридон А.М. Інтеграційні виклики для України / А.М.Киридон // Науковий вісн. Волин. нац. ун-ту ім. Л.Українки. – 2009. – №3. – С.166-170.
7. Кочергіна О.Ю. Перспективи та потенційні переваги інтеграції України в ЄС / О.Ю. Кочергіна // Історія народного господарства та економічної думки України: зб. наук. праць. – Вип. 45. – К., 2012. – С. 177 – 186
8. Осадча Н.В. Характеристика процесу інтеграції України до Європейського Союзу (ЄС) / Н.В. Осадча // Економічний вісник Донбасу. – 2011. – № 3. – С. 71 – 81
9. Післякризовий розвиток економіки України: засади стратегії модернізації. - К.: НІСД, 2011. - 66 с.
10. План дій Україна–Європейський Союз. – 12.02.05 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://rada.gov.ua/laws/show/994_693
11. Порядок денний асоціації Україна – ЄС для підготовки та сприяння імплементації Угоди про асоціацію. – 20.11.09 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://rada.gov.ua/laws/show/994_990
12. Порядок денний асоціації Україна – ЄС як частина підготовки Угоди про асоціацію. Результати громадського моніторингу у 2010-2011 роках / Укр. незалеж. центр політ. дослідж. : за заг. ред. Ю. Тищенко. – К. : Агентство "Україна", 2012. – 108 с.
13. Протокол «Про загальні принципи участі України в програмах Співтовариства: Україна, ЄС: Протокол до Угоди про партнерство і співробітництво між Україною та ЄС. – 22.11.10 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://rada.gov.ua/laws/show/994_a41
14. Ризики європейського інтеграційного проекту: виклики та можливості для України / І. В. Клименко, І. В. Ус. – К. : НІСД, 2012. – 88 с.
15. Стратегія інтеграції України до Європейського Союзу. – 11.06.98 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua/laws/show/615/98>

© **Титов П. Б.**

16. Угода між Україною та ЄС про винесення змін до Угоди між Україною та ЄС про спрощення оформлення віз. – 23.07.12 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://rada.gov.ua/laws/show/994_b15

17. Угода про партнерство та співробітництво між Україною і Європейськими співтовариствами та їх державами-членами. – 01.03.98 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://rada.gov.ua/laws/show/998_012

Титов П. Б. – преподаватель Современной Гуманитарной Академии, г. Москва, Заслуженный тренер Российской Федерации

УДК: 796.01

ІНСТИТУЦІЙНІ ОСНОВИ СПОРТИВНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

У статті проводиться соціально-філософський аналіз спортивної культури особистості, важливою складовою якої є вибудована система координат для оціночної діяльності у сфері спорту. Позитивне ставлення до спорту – одна із основоположних умов для включення індивіда в дискурс спортивної культури. Різні аспекти спортивного дискурсу – види, форми, різновиди спорту, його компоненти в статті розглядаються як нерівнозначні по цінності при загальному позитивному сприйнятті спорту як соціального феномена.

Ключові слова: спортивна культура особистості, спорт, соціальний феномен, оціночна діяльність.

ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ СПОРТИВНОЙ КУЛЬТУРЫ ЛИЧНОСТИ

В статье проводится социально – философский анализ спортивной культуры личности, важной составляющей которой является выстроенная система координат для оценочной деятельности в сфере спорта. Позитивное отношение к спорту — одно из основополагающих условий включения индивида в дискурс спортивной культуры. Различные аспекты спортивного дискурса – виды, формы, разновидности спорта, его компоненты в статье рассматриваются как неравнозначные по ценности при общем позитивном восприятии спорта как социального феномена.

Ключевые слова: спортивная культура личности, спорт, социальный феномен, оценочная деятельность.

INSTITUTIONAL FOUNDATIONS OF SPORT CULTURE OF PERSONALITY

The socio-philosophical analysis of the sport culture of personality, an important component of which is the established system of coordinates for the evaluation activity in the field of sport is conducted in the article. Positive attitude to the sport is one of basic conditions for inclusion in the discourse of individual sport culture. Various aspects of sport discourse – types, forms, types of sports, its components are considered in the article as unequal by value with an overall positive perception of sport as the social phenomenon.

Keywords: sports culture of personality, sports, social phenomenon, estimated activity.

Современные концепции философии спорта опираются на теоретическое понятие здоровья, которое рассматривается как состояние оптимальной способности к эффективному выполнению задач, стоящих как перед личностью, так и перед обществом в целом, и тесно связано с необходимостью поддержания и повышения качества генофонда нации. В связи с этим, на первый план выходит задача привития нашей молодежи стремления к принципам и навыкам здорового образа жизни, которая в значительной степени связана с уровнем культуры общества в целом, в том числе и культуры спортивной [5; 269].

Объектом статьи является спорт, как социальный феномен.

Предметом исследования – институциональные основы спортивной культуры личности.